

Slunečnice - Hutka, Jaroslav

- G G7
1. Je to všechno strašně dávno,
C G
slunce bylo větrem milováno,
C G
těhotné slunce se jen usmívalo,
Ami C D
a najednou tu slunečnice je.
2. V okně domu slunečnice stojí,
barák za chvíli strhnout dají,
jen malé děti potichu šeptají:
k čemu tam ta slunečnice je?
3. Člověk jak slunce dobrý není,
svý nalady jak počasí mění,
nevšímá si střech, jde po dláždění,
tak k čemu tam ta slunečnice je?
4. Nebe na lidi sluncem kýchá,
sluneční rýma nám srdce zadýchá,
očima z ulice se slunce líbat nechá,
a proto tam ta slunečnice je.
5. Slunce neobléká šaty nedělní,
svou nahotou morálku lidí raní,
holky mám rád, když jsou slunci podobný,
a proto tam ta slunečnice je.
6. Slunečnice se právem k slunci hlásí,
svou hlavou ke slunci hází,
a člověk si v závisti hlavu srazí,
a proto tam ta slunečnice je.
7. Kdyby každá holka slunečnicí byla,
to by život náš byl roztančená víla,
ale život je šašek a bláznů z lidí dělá,
a proto tam ta slunečnice je.
8. Mám také přání, když hvězda padá:
chci, aby ta holka byla pořád mladá,
mladá mládím, co na lidský řeči nedá,
a proto tam ta slunečnice je.
9. Až půjdeš z domu ráno,
budeš mít se sluncem ujednáno,
že štěstím pokropí tvou duši,
a proto tam ta slunečnice je.
- 10.=1.